

Borsodi L. László

A VÍZEN JÁRÁS ELMARADT

„Tudom, mit higgyek...”
(F. Villon)

Azt mondták, bátor vagyok,
ők támogatnak, bíznak bennem,
csak menjek nyugodtan én elől.
Szavukra elindultam, de először
jobbról, majd balról nem láttam senkit,
és mögöttem is csak pusztaság.
Ma már tudom, darázs-fészek volt az,
mit ők mohaágnak mondtak,
és lépteim mögött felszisszent az út.
Ma már tudom, lehorgonyoztak
az éjszaka közepén, s hogy önzőségüket
takargassák, velem elhitették,
ha ők mondják, megtanulok vízen járni,
de amikor kiderült, úszni sem tudok,
gúnyosan röhögni kezdtek, káromkodtak,
bízva bíztak, hogy odaveszek.
Ma már tudom, mit ér egy fűszál, egy kavics,
mit ér a ruhád széle, ha megérinthetem,
s hogy akkor is értesz, ha nem szólsz semmit,
ma már tudom, ma már tudom.

MERT ÉN VOLTAM...

Mert én voltam a legfiatalabb,
elvárták, hallgassak rájuk,
elismerjem szerzett tapasztalataikat,
értékeljem meglátásaikat,
elfogadjam elveiket, érveiket,
s hogy igazságérzetük csálhatatlan.

Mi tagadás, kezdetben hódoltam nekik,
hallgattam, bólogattam, kiegészítettem,
azt mondtam, mit hallani szeretnének.
De egy reggel, akár a hirtelen támadt szél,
a pontokat elsöpörték a kérdőjelek.
Hát önérzetesek lettek, csalódottak, sértődöttek,
úgy tettek, mint kik most látnak először.
Majd arcomba martak, véretem nyalták.
Szavaik azóta úgy sorakoznak bennem,
mint a sírok. Néha harangozom értük,
néha földet viszek rájuk, de virágot nem.
Nem uszítok rájuk jóságos isteneket.

HŰVÖS NAPOKON

Jó lett volna tudni, mi vár rám,
mi vár rám ott, ahová mosolykövekkel,
mint utóbb kiderült, kőmosolyokkal
volt szegélyezve az ingoványos út,
és jó lett volna előre benézni, mi van,
feltárni, kik hallgatnak a színpalak mögött,
miféle szándék, akarat játszik kiszámolósdit,
és jó lett volna, milyen jót tett volna
meglátni a rejtegetett csontvázat annál,
kitől vigasznak tűnt minden mozdulat,
a szó, hogy *szép*, hogy *álom*, hogy *jövő*.

Maradt az éjszakai ébrenlét, palack bor,
maradtak a bódult nappalok, a csend,
maradt a vád és az önvád, a teve a tú fokán,
a remény, hogy nem számít senki rám,
hogy nem vár senki rám, sem itt, sem túl,
maradt a fölös, a mellékes, a resztli,
a teszkek-veszkek hűvös napokon és máskor,
maradt a pince, a kamra, a mosdó, az ágy,
és maradt, velem maradt a talán.

HAGYATÉK

Az íróasztalomat rendbe rakom, mi haszontalan, eldobom.
A számítógépemről kitörlöm a fölösleges dokumentumokat.
A polcon megigazítom a nemrég olvasott könyveket.
Az ablakot becsukom, a széket szabályosan betolom.
Kezemet pillanatig a kilincsen felejttem, de nem nézek vissza.
Ha jól meggondolom, már nem emlékeztet semmi rám.
A kávé illatát nem érzem, a megjegyzéseket nem hallok meg.
Magam mögött hagyom Isten árváit, a széptevő szörnyetegeket.
Szelíd vagyok és irgalmas, nem vagyok szelíd, sem irgalmas.
Szavak helyett inkább a csendet, csend után a felejtést.
A küszöbön átlépek, a bejárati ajtót becsapja utánam a szél.

JÓ LENNE TUDNI...

Jó lenne tudni, merre tart,
merre tart ez az egész,
velem vannak-e, kiket szeretek,
s hiányozni fogok-e majd nekik.
És jó lenne tudni, hogy azok,
kiket csalárdul elhagytam,
hogyan gondolnak majd rám,
s megbocsátanak-e legbelül.
Jó lenne tudni, hogy az út,
melynek csak kezdete bizonyos,
milyen irányba vitt eddig,
s meddig tart, mi hátravan.
És jó lenne tudni, miért hívsz,
ha melletted már senki sincs,
és miért pont én lennék az,
aki házában célba ér.
Jó lenne tudni, merre tart,
merre tart ez az egész,
s ha nem is szólsz majd,
nem nyugtatsz, legalább
némán betakarsz.